

— Куди, холера?

На неї насувалося щось велике, воно гуркотіло, пахло залізом і розігрітою соляркою. Розка сахнулася.

— Я теє,— опам'ятавшись, вона задріботіла за навантажувачем, випинаючись навшпиньки і зазираючи в кабіну.— Мені потрібна будівля п'ять-п'ятнадцять «А». От...

Вона про всяк випадок іще раз зазирнула в поймаканий папірець. Розка собі не довіряла, тому що вічно витала в хмарах.

— Униз,— сказав водій, вихилившись із кабінки.— Склади бачиш?

— Ага...

— Наліво до п'ятого причалу і вниз. Там теє... контейнери бачиш?

— Дякую,— зраділа Розка.

— Ото туди не ходи. Тримайся мористіше. Тямиш?

Розка, остаточно заплутавшись, знизала плечима. Вона спробувала ще про щось запитати, але навантажувач ревнув. Вона знову сахнулася. Водій ще раз вихилився з кабінки.

— Що? — перепитала Розка з надією.

— Ноги не поламай,— гукнув водій.— Нічого собі, отакецькі підбори.

Розка з-під руки глянула у бік моря, білого та іскристого. Вантажовоз біля п'ятого причалу здавався вирізаним з чорного паперу. Над головою істерично верескнула чайка.

Взагалі чайок прийнято любити. Вони відблискують сріблом і сталлю в повітрі й витанцьовують на хвилях, як поплавці. Чайки є романтичними.

Розка в чайках розчарувалася.

Якраз цього літа хвилі віднесли одну курортницю на надувному матраці, то чайки роздзьобали їй руки аж до кості. Вони намагалися дістатися до очей, але та прикривала очі руками. У Розки в душі назавжди осіло гірке відчуття. Так ніби її обдурили.

Бетонка несподівано закінчилася; довелося зійти на розжарений гудрон, і гострий каблук миттю встряг. Розка висмикнула його і тут же роззирнулася — чи хто, бува, не бачить. Дахи складів і ремонтних майстерень сухо відблискували на сонці, море, здавалося, шурхотіло риб'ячою лускою.

Раптом — зненацька — зробилося дуже тихо. Іноді так буває, при самісінькому кінці літа. Повітря стає прозорим і пустим, кожен звук наче підвісає в ньому, окремішній і надзвичайно виразний. Триває це тільки одну блискавичну мить, а потім застиглий світ зрушує з місця та з дедалі сильнішим брязкотом і гуркотом розганяється, ковзає, котиться з вершечка гігантської кришталевої кулі...

Тоді настає осінь.

Із тріщин в асфальті вибивалися віхті сухої трави. Рейки нараз вигулькнули коло самих Розчиних ніг і пішли блискітливою колією вниз, до причалу. Розка зітхнула і рушила вслід за ними, проминаючи стенди з плакатами з техніки безпеки. На мить вона

зупинилася, зачаровано розглядаючи намальованого робітника, той стояв під вантажем і колупався в носі; а Розці привиділося, що долоня, якою він колупався, є шестипалою. Вона підловила себе на тому, що тягне час, ще раз зітхнула, поправила на плечі ремінець сумочки і пішла далі.

Низенька одноповерхова будівля п'ять-п'ятнадцять «А» (номер виведений бурою фарбою на рожевому боці) справді примістилася за складом п'ять-п'ятнадцять. Пухирчата штукатурка подекуди повідпадала, немиті віконця затулені ґратами-«сонечками», біля дверей табличка «СЕС». Двері зачинені. Дзвінка немає.

Розка трохи подумала, примірилася, а тоді вдарила долонею по нагрітому дерматину. Звук вийшов як від ляпаса; відчутний, але короткий. Ніхто не відгукнувся. Розка потупцяла на поріжку, перечепилася каблуком об запорошену вицвілу хідничинку, відчепилася, ще раз озирнулася, чи хтось, бува, не дивиться, і смикнула двері.

Закліпала, звикаючи до напівтемряви. Насправді тут було не так уже й темно — під стелею світилася лампочка в дротяному каркасі, а в торці коридора сонце пробивалося крізь рожеву фіранку в горошок, цілком побляклу.

На коридор виходили тільки двоє дверей. Вона зазирнула в перші — там посеред кімнати стояв довгий стіл, а на ньому — штативи з пробірками, як у шкільному кабінеті хімії. Різко відгонило реактивами. Тітка в білому халаті, захляпаному чимось жовтим, зосереджено розмішувала щось скляною паличкою.

— Ви до кого? — запитала тітка байдуже.

— До Петрищенко, — Розка знову скоса зиркнула на пожмаканий папірець. — Олени Сергіївни.

— Ні,— тітка не відривала погляду від пробірки, рідина в якій почала поволі рожевіти.— Це вам у СЕС-2... Наступні двері.—

Наступні двері також були оббиті дерматином. Над дверима прибита підкова. Веселі люди тут працюють. Розка знову про всяк випадок пацнула по дерматину і, почувши приглушене «відчинено»,— зробила крок досередини. Кімната нецікава, пофарбована у бліду зелень, найзатишніше місце боком до вікна займав стіл, над яким висів календар із пухнастим кошням... Пробірок немає, хоч це добре. Молода жінка в пергідрольних кучериках обернулася і втупилася в Розку блакитними очима — точнісінько, як у кошениати на календарі.

Розка якомога глибше вдихнула:

— Олено Сергіївно, доброго дня, я тут... вам мали подзвонити... ну, від Лева Семеновича... тут...

— А! — сказала блакитноока.— Олена Сергіївна там, сонечко,— вона білою пухкою рукою невизначено махнула вбік — там був простінок і знову двері.

— Йди, йди, лапусю,— руки жінки дрібно заворушилися, і Розка спершу злякалася, а потім зрозуміла, що та щось плете під столом, рожеве і пухнасте...— Тільки спершу постукай.

Розці чомусь стало однозначно вкрай неприємно, хоча вона ніяк не могла зрозуміти, в чому полягає її, Розки, образа. Розка в принципі ображалася дуже легко, переживала мовчки, а потім шкодувала, що не знайшлася вчасно з гордою і дотепною відповіддю.

У крихітному кабінеті за простінком, що перетинав вікно навпіл, половину простору займав потертий письмовий стіл; під склом лежало старе чорнобіле фото опецькуватої дівчинки. Ще тут були сейф,

